

Як нащадок петлюрівців із Тернопільщини організовує окупантам «фаєр-шоу»

- 4 січня 2023 р.

«Світ буде в безпеці, коли здохне останній «руській». Можливо і надто категорично, але не можу мислити по-іншому після всього, чого набачився тут». Це слова артилериста, який зараз боронить бахмутський напрямок, воїна, який від першого до останнього дня брав безпосередню участь у звільненні Харківщини. Наш герой — командир гармати одного із підрозділів Тернопільської артилерії Роман на псевдо Бурий.

Історій про війну не буде

Повномасштабна війна застала його на Волині. Тоді Роман уже другий рік проходив контрактну службу. А до цього в Тернополі наслухався чимало історій з фронту у власному тату-салоні. Саме там для багатьох атовців став другом завдяки вмінню зрозуміти, співпереживати, підбадьорити. Згодом їм же став побратимом — добре зваживши, він підписав контракт на три роки.

— Несправедливо, коли хтось там, а я — тут, — ділиться Бурий, — я завжди прагнув бути в центрі подій.

Наш співрозмовник — творча, багатогранна особистість. Окрім татуювань писав полотна олією, організовував «фаєр-шоу», брав участь в музичних конкурсах, завжди вимогливий до своєї фізичної форми, а також захоплювався мотоспортом — навіть був президентом байкерського клубу. А ось розповідати про себе багато не буде. Свою сміливість він підкріплює діями, нетерпимість до русні — участю у найвідповідальніших та найгарячіших точках.

— Тепер, — каже, — «фаєр-шоу» організовую їм.

Сенсом життя нашого грізного воїна є любов. З фронту його чекає 13-ти річна донечка і мама. Обох він всіляко оберігає від війни і запевняє, що після перемоги розмов про війну вдома не буде взагалі.

— Все, що було тут, залишиться тут, — каже. — Жити після війни війною — це слабкість.

Небезпека — щосекунди

Небагатослівний Бурий і з нами. Запитуємо про найяскравіші емоції, про найбільшу небезпеку, про звільнені території, про досягнення і приємні миті. Емоцій, каже, багато, та не можна всього розповідати. На питання про найбільшу небезпеку відповідає:

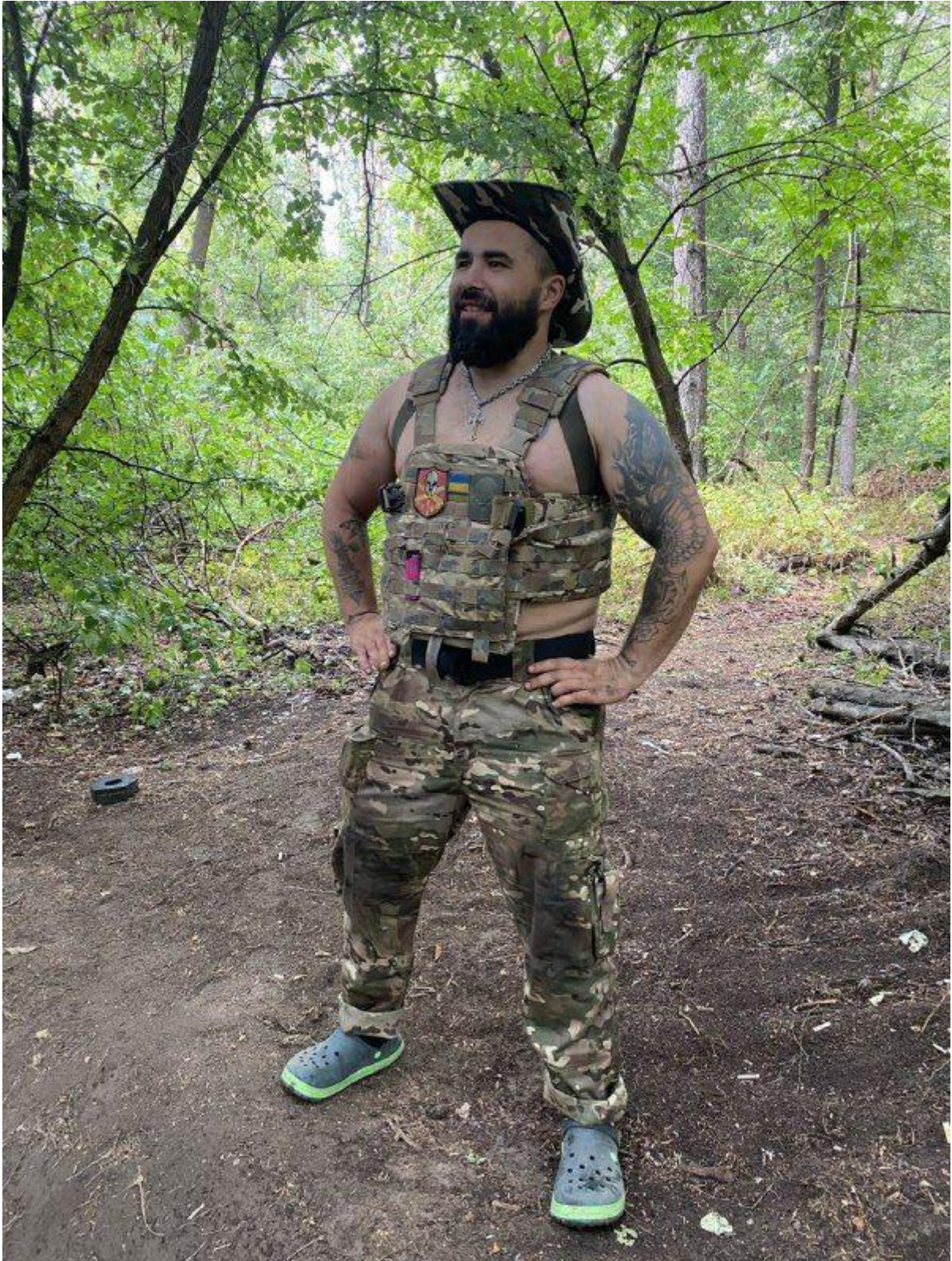
— Небезпечно кожен день, кожної секунди, безпечно на війні нічого немає.

Є, за словами Бурого, фрагменти, яких взагалі не хочеться згадувати. Найнеприємніше — це аббревіатура «РЗСО» — ворожі урагани та гради. Найогидніше — це свинство, що залишали після себе орки на звільнених територіях: купи сміття, помийні ями. А найстрашніше — було їхати додому у відпустку.

— Постійно думав, як я буду відчувати себе без напруги, без вибухів і звуків, до яких так звик — пояснює Роман. — Перші дні було важко незвична атмосфера, тиша... Та до доброго швидко звикаєш.

Контраст відчував скрізь: народ «смакує» мирне життя, спокійно ходить вулицями, не бачить руйнувань, не чує «прильотів».

— Я щасливий, що в Тернополі люди не знають війни, — каже, — заради того ми і воюємо, щоб вдома не було біди.

Прогнози щодо завершення війни в Україні у Бурого радикальні:

— Ми тоді переможемо, коли останній «руській» на нашій землі піде в землю, — говорить, — Будь-яке технічне перемир'я буде загрозливим для наших дітей.

Пояснює, що таких висновків дійшов за час війни. Було чимало обставин, які сформували думку про ворога.

Вони луплять навіть після того, як відступають, все, що краще, ніж у них вбивають і знищують, —згадує з жахом побачене. — Це вірус. Тому цю орду треба знищити під корінь.

«Зоопарк» злетів у повітря

Про досягнення в бою розповідав теж локанічно:

— Стріляємо багато, вціляємо влучно.

Цілей Роман не бачить, адже стріляє на гарматі — лише за координатами, та результатами в команді завжди задоволені. Доречно додав про кількісну статистику: його особистий рекорд випущених по кацапні снарядів — 182 за день. За час війни рахунок давно пішов на тисячі.

Про результативність влучань нам також розповів заступник командира його підрозділу: гармата Бурого знищила багато ворожої техніки, опорні пункти, танки і навіть «Зоопарк» (радіолокаційний комплекс розвідки і контролю стрільби, — прим.ред.). Тобто потужний москальський радар, призначений для виявлення і знищення української артилерії від тієї ж артилерії злетів у повітря разом з усією зібраною інформацією. І це зробили наші герої, не маючи настільки універсально-професійної техніки у себе на озброєнні.

Усе, чого досягає підрозділ, злагодженості в роботі, збереженню життів, усе — завдяки керівництву підрозділу, зазначив Бурий, мудрій розстановці техніки, згуртованості колективу та мотивації, закладеній в кожного українця. Однак заступник командира підкреслив, що чимало залежить і від рішень та команд самого Бурого.

— Рома з початку війни зі своєю гарматою (колективом, — прим.ред.) пройшов весь контрнаступ на Харківщині, воював в районі Гуляй-Поля, Бахмута, а це — найсерйозніші напрямки, не кожен витримає те, що подолали вони, — говорить Вадим. — Відповідальність за збереження особового складу нерідко лягала і на нього. З усім гідно впорався. За весь цей час він зарекомендував себе достойним командиром гармати. Усе виконує бездоганно, завжди позитивний, допоможе і підбадьорить. Нещодавно отримав Орден «За мужність» II ступеня.

Усе — військова таємниця

Найбільше про нашого героя нам розповіла його мама — тернополянка Христина. Жінка живе життям сина і всієї його військової родини. Регулярно передає зібрану гуманітарку, підтримує постійний контакт, знає усіх його побратимів, навіть кожного змогла обійняти: в усіх уже була відпустка і кожного проводжала, допаковуючи бус гостинцями.

Наша розмова вийшла дуже душевною і щирою.

— Так, Рома нічого не розповідає, — підтвердила жінка. — Як скидає фото, то тільки такі, де він їсть або котів гладить. Все інше — військова таємниця. Більше переживає за нас із внучкою, оберігає від війни.

А розпочалося все для нього в Тернополі. На час війни ще задовго до повномасштабного наступу його салон перетворився на гуманітарний штаб.

— До нього приходили хлопці як до психолога, він багато наслухався, — пригадує мама, — а в 20-му році пішов на контракт, зрозумів, що такі, як він не мають права сидіти вдома.

Тоді виконував завдання у Волновасі. Як і зараз, нічого не розповідав. Аналізуючи інформацію уривками, жінка розуміла, що син був настільки близько до противника, що бачив їх без бінокля.

Славні прадіди

Запитуємо про родину — Роман згадав, що родичі були в УПА, мовляв, мама розкаже більше. З розлогої відповіді жінки стає зрозуміло звідки у молодого байкера і тату-майстра стільки глибинного патріотизму.

В українській національно-визвольній боротьбі брали активну участь усі чоловіки по маминій лінії. Були не лише в УПА, а й в директорії Володимира Винниченка і Симона Петлюри. А хрещеним батьком дідусевого брата, до речі провідника УПА у містах Косів-Коломия, (для Христини — стрийка) був сам Андрій Мельник — відомий з історії Полковник армії УНР, голова ОУН (активний учасник української революції 1917-1920 років).

— А прадід Роми, мій дід, Іван Юркович Мороко, був адміністратором Директорії Симона Петлюри в Кам'янці-Подільському, — веде далі мама Бурого, — він був освіченим, закінчив військову академію і, можливо, навіть був причетний до створення Універсалів.

Також пані Христина запевнила, що за совка її родина радянської влади в хату не впускала. І лєніна вона на лацканах не носила — ані малого ульянова, ані старого лисого, і червоного ганчір'я на шию на зав'язувала.

І виховання сини, а їх в пані Христини троє, отримали — відповідне.

Першочергово — вигнати нечисть

Як і кожна мама про дітей готова говорити безкінечно. В розмові ми дізналися, що з дитинства ріс дуже наполегливим і завжди досягав, чого прагнув. Ходив на карате, співає, малює. Він — найстарший, тож і найвідповідальніший малечку.

— Військові нагороди має і від Залужного, і від Літвінова, і від Зеленського, — тішиться мама, — а до повномасштабного вторгнення представляв артбригаду на боксерських турнірах.

Завжди тримає себе в формі, працює над собою, а ще, за словами жінки, з ним можна поговорити про все. Пригадала, як хвилювалася через тяглість синів до мотоспорту, з часом ввійшла в їх компанію. Щоправда, зараз всі байкери — на фронті. Сподівається, відродять рух після війни.

— Та спершу треба вигнати всю ту нечисть, — завершує розмову синовими прагненнями. — А після війни Рома, як і кожен чоловік, мріє поставити на ноги дочку і збудувати дім.

<https://te.20minut.ua/lyudi/naschadok-petlyurivtsiv-organizovue-orkam-faer-shou-11753766.html>